

CONTRA LA SOLEDAT pàg 3
Una iniciativa permet que gent gran amb mobilitat reduïda surti al carrer

JORNADA INTERNACIONAL pàg 16
Ballarín vol crear estratègies amb París, Roma i Lisboa per salvar el comerç emblemàtic

línia ^{14 anys} Sant Martí

Febrer 2023 · Núm. 189 · liniasantmarti.cat

Commmoció per l'assassinat d'una dona transsexual

Els fets van tenir lloc a Diagonal Mar i el Front Marítim del Poblenou i l'acusat és la parella, un home de 52 anys pàg 10

Foto: Aina Martí/ACN

LLARGA ESPERA pàg 10
Comença l'enderroc de Pere IV per fer nous equipaments

A FONTS pàgs 12 i 13
Cocaïna a la metròpoli: una realitat fora del focus

FUTBOL pàg 20
Josu Rodríguez: "Al Júpiter vaig viure un gran any"

Via ràpida

El Besòs i el Maresme tindrà pisos socials fets amb fusta pàg 10

AQUEST NADAL, MÉS QUE MAI

LA MÀGIA LA POSES TU

 Vicente Ferrer
Transforma la societat en humanitat

"Anexo Dac, El Magi Ferrer"

PERQUÈ LA TEVA IL·LUSIÓ
POT FER REALITAT PROJECTES
FASCINANTS.
**UNEIX-TE A LA FUNDACIÓ
VICENTE FERRER.**

900 111 300
fundacionvicenteferrer.org

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

900 104 971

Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

- 5€ Manta (individual)
- 33€ Set cuina (5 persones)
- 20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA incl) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trabukhov / Ukrainian Red Cross Society

BDC

BARCELONA DISTRICTE CULTURAL

El circuit cultural als barris

AUDIOVISUAL · CIRC · DANSA · MÚSICA · TEATRE

9 FEBRER - 5 MAIG 2023

Entrada gratuïta. Reserva prèvia districtecultural.barcelona

[f](#) [i](#) [t](#) **#BcnDCultural**

Barcelona Capital Cultural i Científica

BARCELONA CULTURA

Ajuntament de Barcelona

“Poder sortir em dona vida”

» El programa ‘Baixem al carrer’ permet que persones amb mobilitat reduïda surtin de casa seva
 » “La soledat és molt dolenta”, admet una usuària que no podria trepitjar el carrer sense aquesta ajuda

Anna Utiel
BARCELONA

La Carmen Llamas es va criar en una barraca en plena postguerra i va començar a treballar als nou anys. Quan encara era molt jove, va haver de tirar endavant dos fills pràcticament sola i, ja de més gran, va caure malalta. Ara, als seus 78 anys, ja no recorda què era la vida sense la diàlisi. En fa quatre sessions a la setmana i, si no fos pel programa *Baixem al carrer*, només sortiria de casa per anar a l'hospital. Aquest projecte que gestionen conjuntament l'Ajuntament de Barcelona i la Creu Roja permet que, cada dijous, la Carmen pugui passar unes hores fora del seu pis del carrer Carretes amb cap més objectiu que passejar. Per això és el seu dia preferit de la setmana.

A les deu del matí, ben puntual, un equip de la Creu Roja es presenta al seu portal. Porten el que es coneix com a cadira pujascales, que, com el seu nom indica, té un mecanisme capaç de salvar els esglaons que separen el segon pis on viu la Carmen del carrer. L'edifici té ascensor, però és petit i no arriba fins a la planta baixa (hi ha un tram d'escales que cal superar tant sí com no). Per a una persona amb mobilitat reduïda com ella, aquesta cadira és imprescindible. I només n'hi ha tretze a tota la ciutat.

El Marcel González, integrador social i tècnic de la Creu Roja, és l'encarregat de picar al timbre de la Carmen i de portar-la al carrer, com fa amb unes quatre o cinc persones cada dia. Ella l'espera amb candeletes. Quan acaba el seu servei, el tècnic la deixa amb un voluntari de l'entitat, en Rafael López, i se'n va a un altre domicili.

La Carmen Llamas pot sortir de casa cada dijous gràcies al programa 'Baixem al carrer'. Foto: Martí Petit/Ajuntament i Anna Utiel

TRES HORES QUE SÓN OXIGEN

A la Carmen se li dibuixa un somriure a la cara quan veu el Rafa amb la cadira de rodes preparada. Sap que, durant les pròximes tres hores, podrà anar als llocs que més li agraden. La primera parada és una cafeteria, on gaudeix d'un suc i un parell de donuts. Després toca visitar la Loteria Valdés de la Rambla per comprar, com sempre, un número acabat per l'edat que té. I, després d'aturar-se a veure algun artista de carrer, no pot faltar la passejada pel Mercat de la Boqueria. Que per què li agrada tant anar-hi? Fàcil: “Perquè m'encanta la tonyina en escabetx”, reconeix. La importància dels petits plaers.

Totes aquestes activitats quotidianes per a la majoria de persones adopten un caràcter excepcional per a la Carmen. “Po-

der sortir em dona vida”, assegura. Confessa que al seu pis se sent molt sola i que plora sovint. “És molt dolenta la soledat. No puc parlar amb ningú. Em cansa la tele, em cansa la ràdio...”, afegeix. Aquesta sensació d'abandonament es trenca durant l'estona que passa amb en Rafa. Ell intenta que oblidí el patiment encara que sigui per unes hores, i l'eina que més li funciona és el sentit de l'humor. “Em fa riure molt, és divertit”, celebra ella.

“No puc canviar la seva realitat, l'únic que puc fer és fer-la riure amb tonteries i mirar de treure-li ferro a la situació que viu. És l'únic moment de la setmana en què pot desconectar”, diu el Rafa. Aquest home de 62 anys, ja jubilat, considera que el fet d'haver viscut bona part de la seva vida a un barri obrer com el Bon Pastor l'ha sen-

sibilitzat en diverses causes socials. “Sempre he fet voluntariats i ara he agafat aquest compromís setmanal amb el *Baixem al carrer*”, explica.

Admet, però, que no és una tasca fàcil i que sovint desgasta emocionalment veure de prop casos tan durs. A més, cal tenir en compte que els voluntaris també tenen familiars dels quals tenen cura, com fa el Rafa amb els seus pares, que són molt grans. En cap cas ho diu com a queixa personal, sinó com a crida a augmentar els recursos per a persones com la Carmen. “Hi hauria d'haver més serveis. Suposo que es fa el que es pot, però no s'arriba”, lamenta. Conscient d'això, ell continuarà acompanyant la Carmen en el seu passeig dels dijous. “Per militància”, defensa. I perquè sap que, si no, ella estarà sola.

MÉS DE 300 'CARMENS'

Fins fa poc, el *Baixem al carrer* només arribava a 44 barris de la ciutat, però aquest 2023, veient l'èxit i la necessitat del programa, l'Ajuntament l'ha ampliat als 73. Segons la regidora de Salut, Envel·liment i Cures, Gemma Tarafa, el pressupost del projecte s'ha incrementat en un 55% per poder arribar a cada barri barceloní.

En l'últim any, tal com ha informat Tarafa, es van fer “unes 3.890 baixades al carrer” i en van gaudir al voltant de 300 persones, de les quals un 60% eren dones. Dones com la Carmen, que insisteix a expressar el seu agraïment al Rafa perquè sap que “si no fos per ell, no sortiria”. L'aprecia molt, però continua canviant-li el nom habitualment. Li diu Àngel, perquè així es deia el primer voluntari que va conèixer. Ben mirat, potser no s'equivoca tant.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **línia Sant Martí** a Telegram

La lupa

Dona, vida i llibertat

per Dilara Ekmen (CCAR)

Foto: Aleix Freixas/ACN

Quatre mesos després de la mort sota custòdia policial de Jina Amini, una jove kurda de 22 anys, les manifestacions i la repressió continuen d'una manera acarnissada a l'Iran. Jina –tot i que mediàticament se la coneix com a Mahsa– havia estat detinguda i fortament colpejada per la Policia de la Moral per no portar de manera correcta el vel. Volien obligar-la a fer un curs de reeducació de conducta perquè aprengués a ser una noia pudorosa.

Immediatament després del seu assassinat, les protestes liderades per milers de dones van estendre's per tot el país sota el crit de "Jin, Jiyan, Azadi" (dona, vida i llibertat). Aquest lema, que té origen en el projecte revolucionari kurd, té un significat polític que va més enllà d'un eslògan i es fonamenta en la idea que l'alliberament de la societat i la destrucció del capitalisme i de l'Estat passen per l'inexorable alliberament de la dona a tot el món.

Les diverses interseccions que travessaven la seva identitat han fet esclatar i mantenen unes protestes sense precedents al país persa, liderades per les dones i a les quals s'han sumat altres col·lectius i pobles que pateixen una doble o triple opressió i discriminació, com és el cas de kurds i balutxis a l'Iran. I també tenen el suport de nombrosos homes, als quals el pes d'aplicar i seguir normes conservadores també els cau com una llosa.

Cap país està absent de discriminació ni de violències cap a les dones, però n'hi ha alguns en els quals

la institucionalització social i política de la violència es converteix en una vulneració de drets humans flagrant i en una persecució específica per la senzillera raó de ser dona.

Aquest fet et converteix en una diana en l'àmbit públic per l'Estat, pels cossos policials, pels líders religiosos i pels homes del teu entorn social, alhora que també ho ets en l'àmbit familiar, on pares, germans i cosins es converteixen en els garants de la teva honra. La discriminació, la violència i les vulneracions de

El patriarcat es manifesta diferent segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base

drets fonamentals en tots els àmbits posen en greu risc la vida de les dones, entesa com una vida lliure, autònoma i amb dignitat.

La violència, la persecució i la discriminació cap a les dones no se circumscriuen a l'àmbit legal quan se'ns atorguen menys drets. També es manifesten en aquells casos en els quals, encara que existeixin marcs normatius garants o amb certes garanties, el desplegament efectiu d'aquests drets és inexistent. També és important parlar de la violència que pateixen les dones quan transgredixen normes socials que no necessàriament han de ser lleis, però que a

les seves comunitats, barris o països tothom acata i segueix. Això és d'absoluta rellevància, ja que és difícil de provar i, per tant, també es posa en dubte amb facilitat. I és important tenir-ho en compte tant allà com aquí, en el marc de les societats occidentals.

El sistema hegemònic patriarcal es manifesta de forma diversa segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base: dominació i explotació de les dones i de la natura.

Podem parlar de l'Iran o de l'Afganistan, però en altres latituds i sota contextos socioculturals diferents trobem milers de dones que surten al carrer per protestar, per exemple, contra la penalització de l'avortament.

El debat és present aquests dies a l'Estat espanyol i hem vist el retrocés als Estats Units i a Hongria, igual que a Nicaragua, Hondures, el Salvador o Guatemala. L'Església catòlica i evangèlica, així com el conservadorisme polític, han segrestat en nom de la vida els drets reproductius de les dones, entre molts altres. De la mateixa manera que l'islam polític a l'Orient Mitjà, al nord d'Àfrica i en alguns països africans o asiàtics exerceix un control social i de classe a través del cos, dels atributs i del desig de les dones.

Per aquestes raons és fonamental tenir en compte les persecucions específiques que pateixen les dones, per donar-hi una resposta adequada a través del dret d'asil quan fugen d'aquestes situacions i arriben a les portes d'Europa.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@jordicampag

La pel·lícula que Espanya va enviar als Oscar i que va guanyar l'Oscar a Berlín després de 39 anys de l'última premiada provinent de l'Estat espanyol s'ha emportat un total de 0 Goyas. Són bons per apropiarse el seu èxit a compte d'Espanya i no tant per reconèixer-la. Tot dit.

@nuriaorrg

[Sobre una informació de la mateixa Núria Oriols a l'Ara] 3,9 milions d'euros en premis de jubilació: l'altre privilegi dels funcionaris del Parlament. Els més beneficiats són els alts funcionaris que han combinat la llicència per edat –cinc anys cobrant sense treballar– i després han percebut aquest subsidi.

@apunte

Que Trias se borre del apoyo a Borràs es el golpe final a una estrategia que ha fracasado. Borràs ha querido pasar la responsabilidad de su caso al conjunto del independentismo mediante chantaje y matonismo, y al final no se lo ha comprado ni su partido. Políticamente, *game over*.

@annapasqual

La manca de professorat en algunes especialitats és un drama. I més drama és que ni mitjans ni societat us escandalitzeu. Al meu *insti* portem 6 setmanes sense *profe* de mates, 4 sense *profe* de física... I podria seguir, però passe de fer un fil i avorri-vos amb ximpleries de *profes*.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 28126-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Ajuntament

L'Ajuntament està a punt d'acabar dues promocions d'habitatge públic al barri del Besòs i el Maresme que sumen gairebé 100 pisos. Una d'elles és al carrer Lluís Borrassà, números 23 i 25, i l'altre és al carrer de Pallars 487.

pàgina 10

OCH

L'Observatori contra l'Homofòbia valora personar-se com a acusació popular en el cas del crim masclista que el 7 de febrer va acabar amb la vida d'una dona trans al barri de Diagonal Mar i el Front Marítim del Poblenou.

pàgina 10

Pròsper Puig

Puig relleva Salva Vendrell, el fins ara president de la Fundació Barcelona Comerç, que fa pocs dies va anunciar que deixava el càrrec. L'elecció oficial de Puig com a nou president de l'entitat es va fer el passat 2 de febrer.

pàgina 16

El + llegalit

Línia Sant Martí.cat

- 1 CAP Maragall: usuaris i professionals pateixen un còctel de problemes
- 2 VÍDEO | Dos animals morts i un ferit en un aparatós incendi al Poblenou
- 3 Tot a punt per la festa de la Porkada del Clot
- 4 Veïns del Camp de l'Arpa, sobre l'enderroc d'una casa històrica: "Ha de ser l'últim"
- 5 Comencen les obres de la part central de Glòries

Safata d'entrada

Egoisme intel·ligent

per Francesc Reina

Foto: Pexels

No és del tot cert que les segones parts no siguin bones; això sí, cal donar-los una oportunitat. Si més no, això li va passar a Charles Darwin després d'escriure *L'origen de les espècies*. Amb el temps, ell mateix s'adonaria que la famosa expressió de "la lluita per l'existència" havia estat una metàfora malinterpretada. La interdependència, tal com va puntualitzar més tard a *L'origen de l'home*, pretenia rebutjar el combat cruel entre individus i ressaltar l'estreta col·laboració que existia entre espècies per guanyar la perpetuïtat, per aconseguir benestar entre els grups mitjançant la cooperació, factor determinant per a l'evolució.

De totes maneres, les seves reflexions van arribar tard i, encara que es va salvar de la crema com Galileu, poc va importar per al poder de torn, que s'aprofitaria de les seves primeres paraules i se les va fer seves per exaltar la classe social dels més forts amb la seva visió explotadora, competitiva i cobejosa.

Després, passats els segles, seguim sent testimonis de la mateixa tàctica en l'economia, la política, les relacions *geoculturals*... El famós eslógan d'aquell geòleg, "la selecció natural", li va jugar una mala passada quan el van apadrinar aquells que van atresorar les seves idees i les van resignificar segons els seus interessos; aquells que continuen pensant que la Terra els pertany, que han anat finançant els seus propòsits tèrbols, les seves raons falsejades, les seves guerres dolentes, que han anat amagant coses molt lletges sota les pedres.

Va ser el silenciador pensador Piotr Kropotkin qui va continuar desenvolupant la línia oberta per l'anglès i va descobrir la imprescindible necessitat dels llaços, el debat sobre

la fraternitat i les formes de relació entre els éssers vius i els escenaris ecològics (també amb els microbis). Aquell anarquista va posar l'èmfasi en les condicions ambientals, en el clima i l'alimentació. No creia en la bondat humana, de cap manera en la seva simpatia i el seu amor, però sí en la seva consciència solidària i la reciprocitat, cosa que darrerament es reconeix com a *egoisme intel·ligent*.

És a través del suport i l'ajuda mútua, i no mitjançant la lluita despietada del "tots contra tots", com les societats humanes han pogut sobreviure i estendre's. És el miracle del més gran dels rescats, el de la cura, lamentablement el valor més castigat: no són les més fortes sinó les més aptes les que asseguren el nostre futur.

Línia Sant Martí no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#AeroportSobreElMar

#1.080Euros

#TurquiaSíriaEnXoc

@AlfonsLabrador: Abans de fer una nova pista sobre el mar al Prat, no seria més lògic ampliar els aeroports de Girona i Reus amb una bona connexió per tren amb BCN?

@nataliaenguix: S'aprova la pujada del Salari Mínim fins a 1.080 euros. El 60% de les persones beneficiàries són dones. Una mesura contra la bretxa salarial de gènere.

@txellfeixas: S'entra en una fase també delicada, la d'enterrar uns morts que no tenen espai als cementiris, que obliga el govern turc a cavar enmig de camps i boscos.

El xalet

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Fa uns mesos, vam rebre al despatx uns clients que volien fer-se un xalet. Ens anàvem mirant de reüll entre els companys mentre conversàvem amb ells. Feia molt de temps que ningú no ens demanava un xalet.

Els darrers clients ens havien demanat cases. Alguns, cases de primera residència per viure-hi tot l'any, altres, segones residències, cases de vacances fora de la ciutat. La veritat és que l'ús que li donaran a l'habitatge és una cosa que sorgeix a les primeres converses, però en aquest cas, el xalet, dit així, el vam relacionar sense dubtar-ho amb una casa de cap de setmana. Ningú viu en un xalet.

Recordo la primera vegada que vaig sentir la paraula. Devia tenir set o vuit anys, pels volts del final de la dècada dels 70. El meu oncle es va comprar un solar a prop de Maçanet de la Selva –llavors tampoc ningú l'anomenava terreny–, on pretenia fer-se un xalet per als caps de setmana.

Per a la família va ser una notícia bomba, una cosa fora del nostre abast, fins i tot de la nostra imaginació. Solíem passar les vacances, com la majoria de les persones, en cases de familiars en algun poble, o bé fent càmping. Calculo que, en aquella època, el meu pare tenia un Seat 124 Special de color granat, que pagava puntualment cada mes. Era el nostre mitjà de transport per a tot, vacances incloses. Recordo el dia que li va instal·lar una bola de remolc a la part del darrere, per anar a buscar la rulot, una Hergo Gacela nova de trinca, també pagada a terminis. Una casa amb rodes que ens seguiria a tot arreu i amb la qual passaríem els millors anys de la nostra vida.

L'anunci del xalet del meu tiet –en realitat ell en deia “xalé”– ens va sorprendre per inabastable. Viuíem de lloguer al barri del Clot a Barcelona i amb prou feines es pagaven els col·legis a final de mes, així que, pensar a comprar una segona casa era una cosa inimaginable per a nosaltres. El meu pare argumentava amb despit –cosa que jo compartia sense ombra de dubte– que per què voldria algú una casa quieta en un lloc podent tenir-ne una amb rodes i portar-la a tot arreu. Quina meravella, pare... Ni Roberto Benigni.

La cosa és que, amb el temps, la gent es va anar fent xalets. Van arribar els 80 i els embussos de cotxes a les entrades i sortides de les grans ciutats van començar a ser habituals. A Barcelona, una ciutat

d'esquena al mar, sense platges, sense rondes i pràcticament sense espais verds o de lleure, la gent s'escapava el cap de setmana, fugint de la ciutat. A la Prefectura de Trànsit, es desplegava l'operació sortida i l'operació retorn, un llenguatge caspós al qual ens vam començar a acostumar i que reflectia la magnitud de la tragèdia. Els que ja no podien fer-se un xalet es van començar a comprar apartaments en blocs residencials; sortien del seu pis de la ciutat i es posaven en un altre d'una urbanització de l'extraradi d'algun poble, a la costa o a la muntanya.

En una ciutat més precària, afluïa amb facilitat el caràcter nòmada de les persones

Rulot Hergo Gacela de 1978. Foto aportada per l'autor

El nostre càmping a Blanes, en un altre temps terra indomable dels capricis del Tordera i el seu delta, va acabar envoltat de blocs d'habitatges que ens miraven desafiadors com si fóssim Arapahoes en un gueto reparcel·lat. La cala de Sant Francesc, aquella platja salvatge on cuinàvem sardines les nits d'estiu, es va omplir de xalets i d'aparcaments de cotxes a cel obert.

La nostra casa amb rodes va quedar relegada a les aventures de les vacances d'estiu, gairebé sempre en acampada lliure. La vall de Pineta, Ordesa o Benasc, llocs que, llavors, encara estaven fora de l'abast del turisme massiu. Però els hiverns inactius

en un cementiri per a caravanes li van donar l'estocada definitiva fins que ens en vam desfer.

Afortunadament, la ciutat va canviar, en aquella època. La transformació de la Barcelona olímpica va deixar un llegat de platges, espais lliures i oferta cultural que, a poc a poc, van anar atraient els seus habitants i altres turistes. En una ciutat oberta al mar, ja no es feia tan urgent escapar-se el cap de setmana.

Avui molta gent jove ja no té cotxe, sens dubte perquè cada cop són més cars i comporten més despeses, però també per un cert canvi d'actitud. Els dies festius a la ciutat ja no són la desolació que eren en dècades anteriors; darrerament ni tan sols el mes d'agost. A la gent li agrada la ciutat. No considera una condemna quedar-s'hi el cap de setmana, de la mateixa manera que no considera un privilegi tenir un xalet on passar-se el diumenge tallant la gespa o arreglant la teulada. Sembla que hi ha altres prioritats. Les cases, com els cotxes, són per viure-les.

Malgrat totes les virtuts d'aquesta ciutat més ordenada i més segura, però, hi havia alguna cosa d'aquella Barcelona de Vázquez Montalbán que em genera certa nostàlgia. Potser per la fragilitat de llocs com els xiringuitos de la Barceloneta o els enginyosos llocs de pesca que la gent es construïa en una escletxa, entre les roques del trencaones. Una ciutat on et podies topar a cada cantonada amb una foguera de mobles vells per la revetlla de Sant Joan o saltar la tàpia del col·legi Claret per jugar a futbol fins a les tantes. Una ciutat on el paisatge urbà i domèstic es creava per apropiació, com una conquesta territorial. En una ciutat indubtablement més precària, afluïa amb facilitat el caràcter nòmada de les persones, una actitud exploradora ancestral que ens ha fet conquerir el món i ens empeny a descobrir-ne d'altres.

A l'època en què vam comprar la nostra rulot, l'arquitecte italià Aldo Rossi construïa a Venècia la seva proposta de Teatre flotant del Món per a la Biennal d'Arquitectura. El teatre va arribar a creuar l'Adriàtic fins a Dubrovnik. M'agrada pensar que devia dir alguna cosa semblant: “Qui voldria repetir la funció sempre al mateix lloc podent navegar per tot arreu...”.

Potser ha arribat el moment d'afrontar el disseny del xalet dels nostres clients amb valentia, posant-li un parell de rodes.

Les millors perles

Un conductor de patinet elèctric circulava drogat a 118 quilòmetres per hora (el límit per a aquests vehicles és de 25 km/h) i es va saltar un semàfor en vermell. Ah, i no portava llums. Amb aquest còctel d'infraccions, l'home va ser detingut.

Es cola en un pis per la finestra, comet un robatori i, amb la feina feta, s'hi queda a dormir. Va passar fa uns dies a Lleida, on la Guàrdia Urbana va detenir aquest lladre de 21 anys amb una clara falta de son acumulada.

Una reportera de *Telecinco* que informava del primer dia sense mascaretes al transport públic va entrar en un vagó del metro, fent que el seu càmera també hi entrés. Després en va sortir i va deixar el càmera a dins mentre es tancaven les portes.

El propietari d'una casa a Califòrnia va veure que hi havia cucs a casa seva. Va avisar una empresa de control de plagues, que va trobar 300 quilos de glans en una habitació. Les havien collit uns ocells durant anys.

Premis Goya

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolores
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Janet
Sanz

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Amau
Nadeu

Tribuna

Giuseppina Giuliano o Josefina Julià

per Ferran Falcó, president de Restarting Badalona

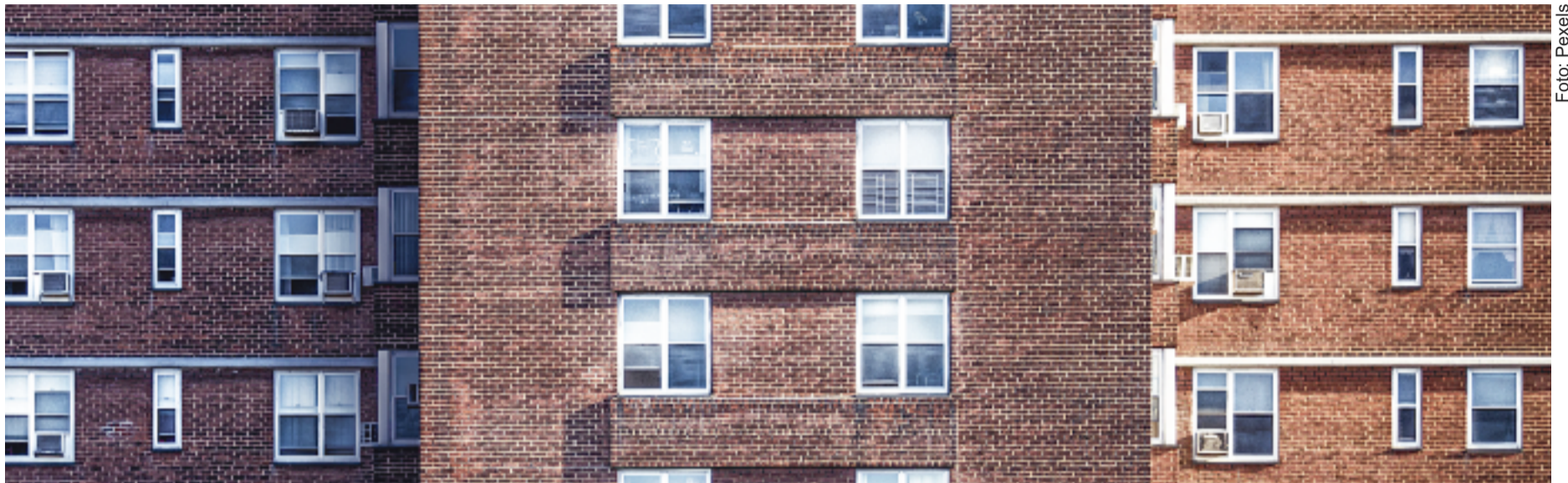

Foto: Pexels

Ara fa vint anys, VINT, que al solar que l'Institut Català del Sòl té a l'antiga fàbrica de l'Estrella de Badalona hi vàrem prometre la construcció de 375 habitatges de protecció oficial. Fa 8 anys, VUIT, que es redacta el planejament de les Tres Xemeneies, que en preveu al voltant d'uns 400 d'aquesta tipologia. I jo, pel meu passat, també en soc responsable.

A cada ciutat metropolitana, i a la capital, hi podem trobar exemples de desenvolupaments eters, o per començar, de fa més d'una dècada. Entremig hi ha hagut la crisi immobiliària, la crisi de les caixes i dels bancs, la pandèmia, la guerra i també noves lleis d'urbanisme, de contractes i de transparència que han anat posant elements de "garanties" que han contribuït clarament al fet que, per totes aquestes raons combinades, fer habitatge a Catalunya hagi esdevingut una missió titànica. Aquests atenuants no exculpen els que hem estat als governs, però ajuden a explicar que l'urbanisme és una gimcana molt complicada de fer.

I això tenint en compte expressions com la d'"emergència habitacional" o tantes altres que els polítics i els teòrics s'han anat empescant per posar de manifest que a Espanya som a la cua de la construcció d'habitatge protegit. En aquesta matèria, des dels àmbits públics, reguladors i executius s'ha insistit a prendre mesures en contra de qui en té, en contra de qui en fa i en contra de qui en compra. Augments fiscals en forma d'impostos i taxes, i obligacions de cobrir tot allò que des del món públic no s'ha fet.

En els darrers anys, per fi, en l'àmbit metropolità s'ha promogut un concurs perquè públics i privats poguessin abordar conjuntament la producció d'habitatge protegit. I s'ha constituït una societat –HMB SA– per, teòricament, fer milers d'habitatges. Abans, però, ja s'havien aprovat planejaments consorciats amb ajuntaments per fer que el Govern català i els locals promoguessin habitatge, amb un èxit ben escàs. Molts d'ells es van desfer, perquè pretenien fer habitatges allà on no hi ha demanda suficient. Crear els instruments on no hi ha demanda no acostuma a sortir bé. Però com deia, aquesta col·laboració públicoprivada sí que podria reeixir. Ho veurem.

Segui com sigui, l'administració sempre ha anat prenent mesures per mirar de contribuir a augmentar el parc d'habitatge públic. No tot han estat fracassos. La possibilitat de comprar-ne de fets als privats ha estat, aquesta sí, una bona mesura. Però moltes altres, sobretot les

que tenen a veure amb mostrar un món de bons i dolents, han esdevingut neutres o dolentes. La darrera, el topall dels preus del lloguer, que els ha fet augmentar i ha tret habitatges d'aquesta tipologia del mercat.

Per fer habitatge, públic o privat, no hi ha més cera de la que cremarà en les següents frases. Per fer habitatge, deia, és fonamental tenir una economia en marxa. Que rutlli, que hi hagi feina. I que la feina permeti obtenir uns sous que siguin suficients per adquirir préstecs, i tornarlos. Si no tens feina, no pots accedir a cap habitatge. Pots mirar de trampejar, amb lloguers socials i amb alguna ajuda, però seràs a la roda de l'escassetat d'una oferta que sempre serà insuficient i, gairebé sempre, dolenta. I tampoc podràs accedir a una provisió pública d'habitatge, perquè sempre hi haurà un preu a pagar i una obligació i una responsabilitat dels gestors públics a complir.

Com resoldre una qüestió evident, que afecta tota mena de gent amb ingressos, siguin molts o pocs? S'ha de generar oferta de lloguer. S'ha d'escurçar la burocràcia. S'han d'emetre llicències en 90 dies i no en 400. S'ha d'incentivar fiscalment l'estalvi destinat a l'habitatge. S'han de transformar infraestructures i/o sòl per generar sostre edificable. Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. I no ho volem. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper. I és per això que, si no podem viure a la ciutat on treballem, necessitem arribar-hi. Com als 80 es va crear una xarxa de metro més enllà de la capital, hem de fer una xarxa ferroviària més enllà de l'àmbit metropolità. I distribuir-hi activitat en anelles, perquè no tothom tingui el seu pa a Barcelona, sinó que el pugui tenir als Vallesos o a la Catalunya Central.

Avui, la gent sola, la gent jove i la gent nouvinguda a l'àrea de Barcelona i a Barcelona ciutat tenen molt complicat trobar un habitatge o llogar-lo a un preu possible. Aquesta setmana hem llegit la història d'una senyora que cada dia treballa a 700 kilòmetres de casa seva, netejant una escola. Viu a Nàpols i va fins a Milà. En tren d'alta velocitat. Que no hi hagi "Joseps o Josefines" a casa nostra depèn de si som capaços de flexibilitzar-nos, de crear riquesa en equilibri i de trobar el punt mitjà entre una fiscalitat que no ofegui i uns sous que puguin defensar ciutadans independents.

“

Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper

”

Flaixos

@judith_mll: Twitter decidint què és llibertat d'expressió, Netflix decidint què es considera una família... La mediació algorítmica de la vida!

@AssembleaSara: El servei especialitzat en atenció a violència masclista de BCN hem dit prou després d'anys de protestes i reclamacions, i hem convocat una vaga el 23F.

@offxelia: Quan va passar *lo del Prestige*, a la meua escola ens van disfressar de *chapa-pote* amb una bossa d'escombraries blava amb trossets de bossa negra enganxats.

Oriol Duran:

“La premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”

Francesc Fàbregas:

“És molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”

Josep Ritort:

“El que fa diferent Barcelona d’altres ciutats és la vida de barri, i per això seguim tenint mitjans de paper que fan barri”

David Centol:

“Totes aquestes més de 90 capçaleres formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”

Fotos: Joanna Chichevitzky

Espai Línia inaugura la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona

Andreu Asensio
BARCELONA

Més d’un centenar de persones van acudir el passat divendres 27 de gener a l’Espai Línia per a la inauguració de *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història*. Es tracta de la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona i repassa la història i la rellevància d’aquest fenomen a través de 90 capçaleres històriques dels barris de Barcelona i de l’àrea metropolitana. Entre els assistents, va destacar la presència de personalitats del món polític i cultural, com Dolors Sabater, Xavier Trias, Josep Martí Blanch, Fèlix Riera o Ana María Aguirre.

La mostra combina edicions originals, facsímils i reproduccions ben contextualitzades històricament per poder entendre el paper que han tingut aquestes publicacions a l’hora de mantenir informats els ciutadans durant tants anys. Els textos del professor Joan M. Corbella ens acompanyen per tota la sala recordant que el futur de Barcelona i de la seva rodalia implica entendre i potenciar la proximitat metropolitana. L’exposició ha comptat amb el suport de la Secretaria de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

EL PODER DE LA COMUNICACIÓ LOCAL

Oriol Duran, secretari de Mitjans de Comunicació i Difusió de la Generalitat; Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC); Josep Ritort, secretari general de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC); i David Centol, editor del Grup Comunicació 21, van intervenir per reivindicar el paper de la premsa de proximitat metropolitana en el mapa de la comunicació catalana.

Duran va fer un elogi de la premsa de proximitat i va destacar precisament la seva habilitat per obrir nous mercats. “És una premsa que es va avançar en una cosa que avui tothom vol fer: la segmentació dels públics i arribar a audiències específiques”, va afirmar. Per la seva longevitat i la seva fortalesa, Duran va destacar que “la premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”.

Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana

de la Premsa Comarcal (ACPC), va començar fort: “Ni la pandèmia ha pogut amb nosaltres”. I va explicar per què la comunicació local és tan important des d’un punt de vista global: “Parlar de premsa comarcal és parlar de país, del que passa als pobles, a les comarques. Per a nosaltres, això és cabdal, i per això tenim una salut molt bona. I és molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”. Fàbregas, això sí, va fer

una crida al sector per poder mantenir i fins i tot ampliar la força del periodisme de proximitat: “Necessitem editors forts que no depenguin de les subvencions, capaços de crear sinèrgies. Amb ells continuarem existint i seguirem endavant”.

Josep Ritort, secretari de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC), va destacar per què és tan important la premsa de proximitat al nostre entorn: “El que fa diferent Barcelona d’altres grans ciutats és la vida de barri. És el lloc on vas créixer, on treballes i on vols viure. I per això a Barcelona i a l’àrea metropolitana seguim tenint mit-

jans de paper que fan aquest barri”. Segons Ritort, “la proximitat interessa, perquè és un servei per a la vida metropolitana”. I una bona mostra d’aquesta força són els 114 mitjans en català que l’AMIC té a l’àrea metropolitana.

David Centol, editor del Grup Comunicació 21 i promotor de l’exposició, va apel·lar al valor més emotiu de la mostra: “Cada una d’aquestes més de 90 capçaleres és un tros d’història local, un pedaç de vida, un relat que mereix ser escoltat, i totes formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”. Per

a l’editor, és qüestió de temps que més assumptes urbans es gestionin des d’una òptica metropolitana. I un d’ells és la comunicació: “El territori mediàtic metropolità està naixent. I amb les seves 21 edicions, *Línia* n’és un exemple que ja es troba en un moment dolç de reconeixement de la seva visibilitat. El seu potencial de creixement és enorme i ho podem comprovar en els anys vinents”.

La mostra *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història* es pot veure a l’Espai Línia (carrer Girona, 52, Barcelona) fins al 30 de maig.

Història viva de la comunicació i de la reivindicació

► Els assistents a l’acte van visitar atentament l’exposició. Cadascú s’acostava al panell on hi havia les capçaleres del seu barri i recordava en veu alta com les havia descobert i les seguia. I molts visitants comentaven perplexos la gran varietat de capçaleres que existien i que encara existeixen a Barcelona i a l’àrea metropolitana. Menció especial per a les joies de la corona, les edicions originals i els facsímils, del *Diari de Barcelona*, *La Veu de Sant Martí* o de *Sarrià*, que van atraure moltes mirades.

Però més enllà de la història,

David Centol va voler destacar la faceta més reivindicativa d’aquesta exposició: “Recordem la importància de la premsa local com a instrument reivindicatiu. La guerra civil va tallar de soca-rel la veu dels barris, i fins als anys 50 la premsa local no va tornar a sortir al carrer. Tímida, van començar a sorgir capçaleres tolerades pel règim, fins que als anys 70 va esclatar el fenomen de la premsa de barris. A Sant Andreu, a Horta, a Gràcia o a Sants, però també a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet o a l’Hospitalet, el fenomen va ser imparable”.

Un acord entre l'Ajuntament, la Generalitat, l'Institut de Ciències Fotòniques i la UOC, ha permès que la universitat concentri a partir d'ara tota l'activitat acadèmica, de recerca i de gestió només al complex de Can Jaumandreu.

S'investiga com a crim masclista l'assassinat d'una dona trans

» Els fets van tenir lloc el 7 de febrer al carrer de la Selva de Mar

» L'Observatori contra l'Homofòbia es vol personar com a acusació

SUCCESSOS ▶ Els Mossos d'Esquadra segueixen investigant la mort violenta d'una dona transsexual, la Sandra, el passat 7 de febrer, al número 28 del carrer de la Selva de Mar, al barri de Diagonal Mar i el Front Marítim del Poblenou. En una piulada a les xarxes socials, la policia assegurava poques hores després del crim que la investigació havia confirmat que la víctima era una dona. Els Mossos van localitzar la víctima a casa seva a sobre d'un gran bassal de sang i, poc després, van detenir la seva parella, un home de 52 anys, com a presumpte autor del crim.

Segons el Departament d'Interior i Feminismes, és el primer cop que s'investiga com a femicidi l'assassinat d'una dona trans. Un fet que va reclamar des del primer moment l'Observatori contra l'Homofòbia a través de les xarxes socials. A més, la con-

Roda de premsa de l'Observatori contra l'Homofòbia. Foto: Norma Vidal/ACN

sellera Tània Verge Mestre va reivindicar, també a través d'un tuit, el dret de "totes les dones, cis i trans, a viure lliures de violències masclistes".

D'altra banda, l'Observatori contra l'Homofòbia està valorant personar-se com a acusació popular en el judici pel cas. Així

ho va explicar en una roda de premsa el president de l'entitat, Eugeni Rodríguez, on va assegurar que assumiran aquesta responsabilitat si la família de la víctima o la Generalitat no fan el pas. També va demanar que el cas es traslladi a un jutjat especialitzat en violència contra la dona.

L'Ajuntament comença a enderrocar el cine Pere IV

EQUIPAMENTS ▶ L'Ajuntament ha començat, per fi, les obres d'enderroc de l'antic cinema Pere IV, al carrer d'Alfons el Magnànim, al barri del Besòs i el Maresme. S'enderrocarà l'edifici que actualment és de titularitat municipal i en el qual hi havia les sales de cinema que estan tancades des del 2000 i les oficines d'una entitat bancària.

Així doncs, la demolició es farà per fases i la durada dels treballs es preveu de quatre mesos.

En el solar que hi quedi es construirà un nou edifici municipal que inclourà la Biblioteca Ramon d'Alòs-Moner i l'ampliació del CAP Besòs, a més d'un auditori.

Les noves instal·lacions del CAP doblaran la seva capacitat fins als 3.000 metres quadrats, amb una connexió amb l'edifici actual a través d'una passera que integrarà completament tots dos centres. Amb tot, està previst que les obres comencin el juliol i que a finals del 2025 funcioni.

L'antic cinema Pere IV. Foto: Ajuntament

L'edifici de fusta de pisos públics. Foto: Ajuntament

Més habitatge públic

EI BESÒS I EL MARESME ▶ El Besòs i el Maresme està a l'ordre del dia en allò que té a veure amb l'habitatge públic. I és que el barri té en marxa dues promocions d'aquest tipus de pisos.

Així doncs, una de les noves promocions d'habitatge públic és la del carrer Lluís Borrassà, als números 23 i 25, i que forma part de l'ampliació del parc públic al districte, que ja té, segons afirma el consistori, més de 500 nous pisos públics construïts des de 2015.

Aquesta nova promoció ja ha acabat les obres i compta amb 54 habitatges de lloguer social i assequible, un equipament esportiu a la planta baixa i una planta soterrani d'aparcament amb 42 places. A més, l'edifici també disposa d'un espai comunitari i una terrassa.

D'altra banda, l'altra promoció és la que s'està fent al carrer de Pallars 487. Es tracta d'una promoció de 42 habitatges públics que s'estan construint

amb fusta industrialitzada, cosa que permet fer un edifici més sostenible. En total, al districte hi ha tres edificis d'aquest estil. El del carrer de Pallars serà un dels més alts de la ciutat, amb set plantes i planta baixa.

Aquest mètode permet, remarca l'Ajuntament, construir en poc més d'un any amb menys impacte a l'entorn, fent menys soroll i pols. A més, la fusta s'obté de boscos explotats de forma sostenible i certificats.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

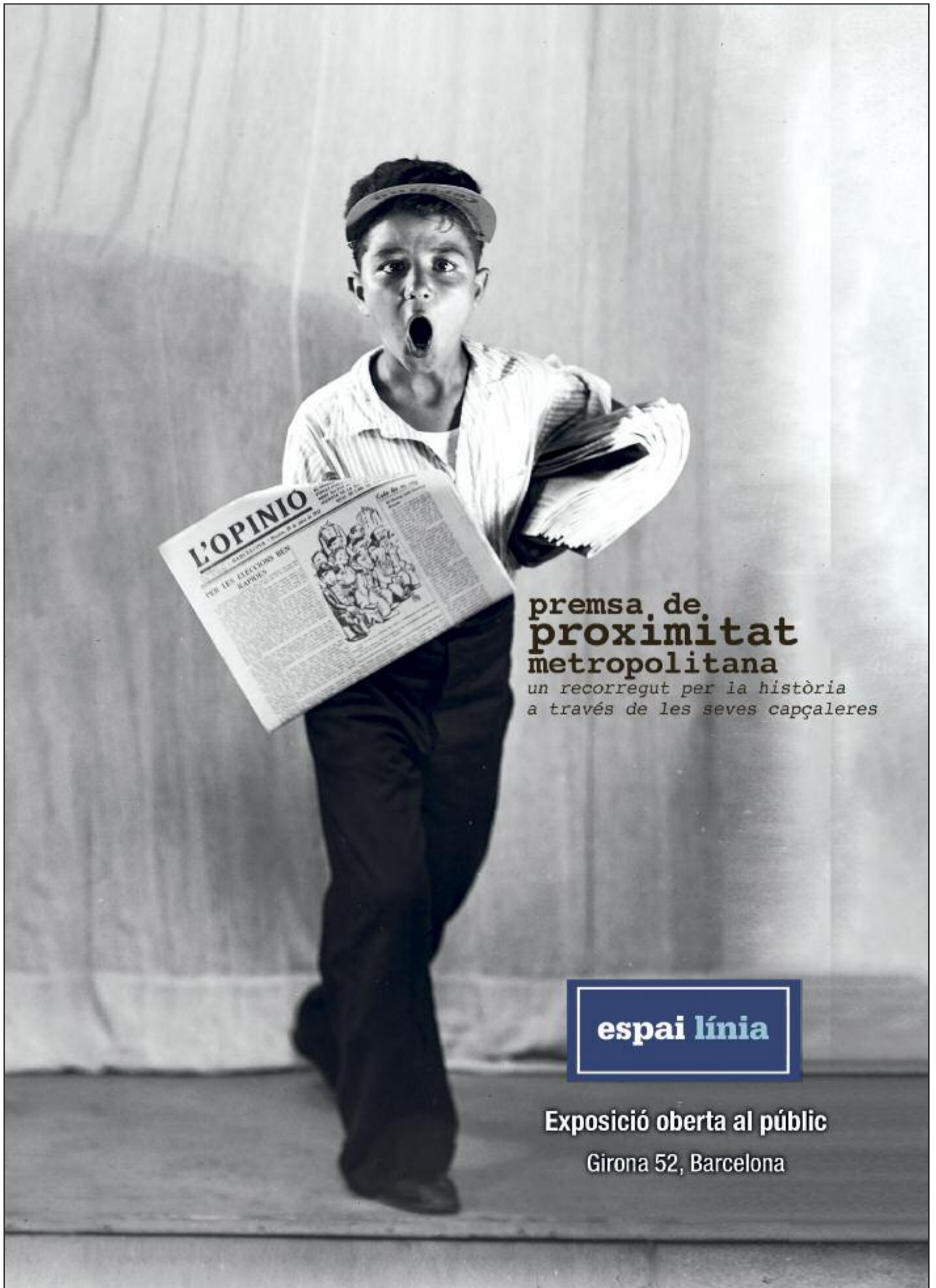
Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

premsa de
proximitat
metropolitana
un recorregut per la història
a través de les seves capçaleres

espai línia

Exposició oberta al públic

Girona 52, Barcelona

A la regió metropolitana, el consum de cocaïna està associat a la festa més que no pas a les feines estressants. Foto: Mossos d'Esquadra

El dia que els investigadors van analitzar dotze lavabos del Parlament britànic, es van trobar una sorpresa. En onze –entre els quals un de proper al despatx del primer ministre d'aleshores, Boris Johnson– hi havia traces de cocaïna. També es van trobar rastres d'aquesta substància prohibida als lavabos que feien servir els periodistes. La investigació, publicada a finals del 2021 pel diari *The Sunday Times*, va posar en evidència una realitat que feia temps que se sabia als passadissos de Westminster: la cocaïna és una droga d'ús comú a la política. Alhora, aquell descobriment va obligar el president de la cambra, Lindsay Hoyle, a posar-se en contacte amb la policia metropolitana de Londres perquè iniciés una investigació.

Els fets, que van avergonyir la política britànica, també són una mostra de com funciona el consum de la cocaïna, i per extensió el seu comerç, i la manera com les autoritats persegueixen la seva distribució. A diferència d'altres substàncies associades a la marginalitat, com podrien ser l'heroïna o la metamfetamina, als països rics aquesta droga té a veure amb les altes esferes. Segons explica Mireia Ventura, de l'ONG dedicada a l'anàlisi química de drogues Energy Control, "la cocaïna es relaciona amb les classes socials altes". "No és com l'*speed*, que produeix un efecte similar però val 20 euros el gram, sinó que és cara i no tothom pot comprar-la", afegeix. En la mateixa línia s'expressa l'agent i portaveu del sindicat dels Mossos d'Esquadra USPAC Albert Palacios quan diu que els consumidors d'aquest producte poden ser "jutges, advocats, empresaris... De fet, tothom".

A banda, la cocaïna, tot i que no acostuma a obrir telenotícies ni a ocupar el debat públic, és una droga molt present a la nostra societat. De fet, podem afirmar que la posició tant de Barcelona com de la metròpoli en el mercat global d'aquesta substància és cabdal. La regió és una de les capitals mundials de la cocaïna.

EPICENTRE CONTINENTAL

L'any 2017, la metròpoli de Barcelona es va convertir, per davant de Zuric i d'Anvers, en la regió europea on més cocaïna es consumia. Així ho va determinar una investigació de l'European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA), en què s'anàlitzava la presència d'aquesta substància a les aigües residuals de la depuradora del Baix Llobregat. L'equipament dona servei a part de Barcelona i Sant Just i a tot Cornellà, el Prat, Esplugues, l'Hospitalet, Sant Joan Despí, Sant Boi i Santa Coloma de Cervelló. El dia que més es consumia era dissabte i el que menys, dimecres.

En la darrera anàlisi de l'EMCDDA, la metròpoli ja no ocupava la primera posició a la llista. El 2021, la capital catalana i la seva rodalia van ser la vuitena re-

Capital europea de la droga silenciosa

Barcelona i la seva àrea metropolitana es van convertir l'any 2017 en la primera regió de tota Europa en presència de cocaïna a les aigües residuals. Avui el territori ha perdut aquest dubtós honor. Com ha afectat la pandèmia el mercat d'aquesta substància il·legal? Quin paper té la metròpoli en la distribució continental?

gió del continent en consum de cocaïna i, encara que dimecres continuava sent el dia en què menys restes es trobaven a l'aigua, el dia de més consum era diumenge. Si guí com sigui, al territori el seu ús és molt elevat, i a diferència de centres empresarials com Zuric, Basilea o Brussel·les, en els quals durant la setmana hi ha un fort consum, a casa nostra la presència de cocaïna a la depuradora es dispara el cap de setmana.

"Les persones que arriben al

nostre servei d'anàlisi normalment utilitzen la cocaïna de forma recreativa", explica Ventura. "Veiem gent que la pren per jugar al pòquer o a les cartes en general", afegeix. Així, tot i que de vegades s'associa a les feines estressants, en el cas de la metròpoli la substància està emparentada amb la festa. "Hi ha qui l'utilitza com un estimulante de curta durada per gestionar la part depressora de l'alcohol, per això és una droga que està associada al turisme de bor-

ratxera: permet sortir de nit durant dies seguits i continuar bevent", assegura Ventura. Aquest fet explicaria la davallada del consum de la substància al territori metropolità entre el 2017 i el 2021. Amb la pandèmia va caure l'arribada de turistes i, per tant, l'ús de la substància en el seu vessant festiu.

Tanmateix, segons l'integran d'Energy Control, el turístic no és l'únic tipus de consum. "La cocaïna s'adapta a gairebé tots els contextos, perquè el seu efecte no

és tan visible com el d'altres drogues. És a dir, pots anar a la feina si t'has fet una ratlla", diu per afegir que "és una substància silenciosa". A més, en paraules de Ventura, agrada més als homes. "És una droga que promou la seguretat, que et fa sentir gran. Per això el problema és quan enganxa algú amb l'autoestima baixa o una persona addicta a la feina", afirma. En aquest cas, un ús diari pot derivar en problemes cardiovasculars greus.

Així es compra

● Des del diari *Línia* hem intentat posar-nos en contacte amb un traficant de cocaïna per entendre com funciona la distribució d'aquesta substància. A través de l'aplicació Telegram, vam buscar grups que es ventaven de vendre armes i drogues. En aquesta xarxa no n'hi ha pocs. Tot i que no teníem gaires esperances que l'administrador d'un d'aquests grups ens respongués, un ho va fer. En un principi semblava que hi podríem parlar. "El temps són diners i jo guanyo entre 1.500 i 5.000 euros en 10 minuts; quant pagareu pel meu

parlat amb el Dídac, que va iniciar-se en el consum de cocaïna quan tenia 20 anys i que ara en té més de 40, perquè ens detallí com compra la droga. "El contacte d'un camell és molt fàcil d'aconseguir sempre que ho facis a través d'altres persones que consumeixen", afirma. "És tan senzill com escriure un missatge de WhatsApp i dir que vens de part d'algú", afirma per afegir que alguns venedors prefereixen els SMS per seguretat. Un cop establert el contacte, relata el Dídac, el venedor pregunta "quant es vol" per referir-se als grams de cocaïna. "Fa temps,

"T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins"

temps?", va deixar-nos anar. "Jo escullo el lloc per a l'entrevista, no vosaltres", va afegir quan vam dir-li que seria una conversa telefònica i que no li pagaríem res. Finalment, el traficant va declinar la nostra oferta.

Segons l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), des de la pandèmia ha augmentat la venda de drogues a través de les xarxes, però és molt probable que el traficant amb el qual vam parlar fos un fanfarró. "Moltes de les operacions d'aquesta mena es fan amb criptomonedes i és difícil rastrejar-les", explica el mossos Albert Palacios, sorprès per l'actitud del nostre contacte.

Més enllà d'això, des del diari hem

tenia un camell que em preguntava quants pantalons volia... És bastant sospitós que algú a les tres de la matinada et parli de pantalons", diu rient. Els venedors prefereixen anar a casa del consumidor, perquè al carrer hi ha càmeres. "Res de parcs ni cantonades", explica. També venen en cotxe. "Hi pugues, fan una volta, et donen la droga i et deixen en un altre punt", relata.

Tot i que no és habitual, ell ha pogut anar al pis d'algun dels seus venedors de confiança i l'escena està lluny de les pel·lícules de gàngsters. "T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins", conclou.

PER QUÈ LA METRÒPOLI?

L'Estat espanyol és el desè país del món on més cocaïna hi ha i, per darrere de Bèlgica i dels Països Baixos, el tercer d'Europa. Alhora, Barcelona és un dels principals ports d'entrada d'aquesta droga al continent. Així ho confirma un estudi de l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), que assegura que, de cada 100 quilos d'aquesta droga al món, quasi tres són a l'Estat. És una xifra notable si tenim en compte que el 41% de la cocaïna és a Colòmbia, l'11% als Estats Units i vora el 6% a l'Equador i al Brasil, respectivament.

El professor de Fenomenologia Criminal Ricardo Magaz alerta que "Espanya rep droga de tot el món que s'introdueix per Galícia, Algesires, València i Barcelona". De fet, durant l'any 2020, segons l'UNODC, la policia va confiscar més de 3.000 quilos de cocaïna a la metròpoli. Sense anar més lluny, el passat 31 de gener se'n van intervenir 1.340 al Port de Barcelona camuflats en un carregament de cacau provinent de l'Equador. El maig del 2022 van ser 1.500 els quilos intervinguts que venien del Panamà. Són dues de les operacions en les quals se n'ha trobat més en la darrera dècada.

Montserrat Iglesias-Lucía, directora de l'Escola de Prevenció i Seguretat Integral de la UAB, aprofundeix en la idea i assegura que "Barcelona és estratègica per al tràfic de cocaïna, perquè a més de les vies d'accés aèries i terrestres, té la marítima". "Això fa que sigui un port d'entrada de la droga, tant per abastir la ciutat com per a la resta d'Europa", afegeix. Per la seva banda, Magaz afirma que normalment la droga ve en els contenidors de vaixells de càrrega o en embarcacions dels mateixos narcotraficants. En el primer cas, els delinqüents subornen treballadors del port perquè facin com qui no ho veu quan algú va a buscar el contenidor amb la droga. "És el que s'anomena tècnica del ganxo cec", afirma Magaz. En un port com el de Barcelona, en el qual cada any arriben 3,3 milions de contenidors, és quasi impossible detectar les entrades il·legals.

Alhora, l'Estat espanyol, els Països Baixos i Bèlgica són els centres de distribució d'aquesta droga. L'Europol diu que en el cas estatal això té a veure amb la proximitat històrica i lingüística amb Llatinoamèrica i amb la reconversió de les rutes utilitzades per al tràfic d'haixix amb el nord d'Àfrica per moure la cocaïna.

A diferència d'altres drogues com l'heroïna o la metamfetamina, la cocaïna és una substància de preu elevat relacionada amb les classes socials altes

Els sindicats dels Mossos d'Esquadra denuncien que els caps del cos policial no fan esforços per perseguir el tràfic de cocaïna perquè donen pocs resultats mediàtics

UN MERCAT AMB MÚSCUL

Quan va esclatar la pandèmia i es van establir confinaments, a Energy Control va haver-hi preocupació. Pensaven que hi hauria menys circulació de droga i, per tant, més adulteració i més riscos per a la salut dels consumidors. No va ser així. "El 2018 i el 2019 hi va haver més o menys el doble de producció de cocaïna a Colòmbia, i la droga que arribava a casa nostra era més pura", explica Ventura. Això, sumat a la crisi pel coronavirus, feia preveure problemes en les vies de subministrament, però l'organització va veure que "els productors i les rutes de distribució són molt resistents i no han hagut de rebaixar la puresa de la cocaïna".

El preu d'aquesta substància també mostra com és d'imperforable el mercat de la droga. Segons dades d'Eurostat, el gram de cocaïna que es ven al carrer ronda els 60 euros de mitjana, un dels preus més baixos dels darrers 30 anys. També un dels preus més baixos de tota Europa. Dit d'una altra manera, el preu de la droga no va patir cap efecte per la pandèmia, com tampoc es veu afectat per la inflació o per la geopolítica.

Tot això preocupa Palacios, que considera que la presència d'a-

questa droga a Catalunya és cada vegada més gran. "El perill és que es tracta d'una substància que dona molts diners, i les màfies, quan s'enriqueixen, compren armes de foc per protegir-se", diu. Per contra, lamenta, els recursos que es destinen a perseguir la distribució de cocaïna van a la baixa. "A diferència de la marihuana, que genera olor i malestar, o els narcopisos, que van associats a la marginalitat, la cocaïna és una droga que no encén les alarmes i, per aquest motiu, els caps dels Mossos no hi posen recursos", afirma. A més, per perseguir-la calen molts recursos, com agents a peu de carrer que puguin obtenir informació en bars o fer escoltes telefòniques. "Sis mesos d'investigació acaben amb dos detinguts i només mig quilo de cocaïna", explica. "Els caps es guien per les estadístiques i no volen dedicar recursos a una feina que dona pocs resultats mediàtics", denuncia. "Si es fes una investigació com la que es va fer al Parlament britànic, s'ho prendrien més seriosament", sentència.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

El palau més eclèctic de Puig i Cadafalch

EIXAMPLE/ Tot el protagonisme del Quadrat d'Or se l'emporten la Pedrera, la Casa Batlló, la Casa Amatller o la Casa Lleó Morera, però hi ha moltes obres modernistes en aquell quadrat no tan conegudes i igual d'importantes per a la història de Barcelona. Una d'elles és el Palau del Baró de Quadras (Av. Diagonal, 373), l'actual seu de l'Institut Ramon Llull, i una de les que reuneix més variants estilístiques diferents.

El baró Manuel Quadras va encarregar a Josep Puig i Cadafalch la reforma d'un antic bloc de pisos, però l'arquitecte no va poder resistir-se a fer una reforma integral de l'edifici. Ho va fer entre els anys 1902 i 1903 i el resultat va ser una construcció eclèctica per antonomàsia, que segueix diferents estils arquitectònics tant a l'interior com sobretot a l'exterior.

Combina des de l'estil plateresc propi del nord d'Europa fins al secessionisme vienès, a la façana de Rosselló

La façana principal segueix un estil plateresc que recorda els edificis gòtics del nord d'Europa, on es poden veure flors, escuts heràldics i escultures d'estil medieval, un treball escultòric d'Eusebi Arnau i Alfons Juyol. En canvi, la façana del darrere, que mira al carrer de Rosselló, està dominada

Foto: Ajuntament

per l'estètica del secessionisme vienès, molt més estilitzada i emmarcada en l'estil modernista. A l'interior del palau hi trobem la mateixa voluntat d'eclècticisme: s'hi poden trobar estils tan dispars com el modernisme, el neogòtic i el neoàrab.

EL MILLOR MOMENT DE L'ARQUITECTE
Els barons de Quadras, Manuel Quadras i la seva dona, Joana Anna Veiret i Xipell, ja sa-

bien que podia passar, perquè Puig i Cadafalch era un dels grans arquitectes del moment, al costat d'Antoni Gaudí i de Lluís Domènech i Montaner, i el seu geni anava molt més enllà dels encàrrecs que li feien. La comanda li va arribar, a més, en el millor moment de la seva carrera. Havia enllestit la Casa Amatller, el Palau Macaya i el Palau Serra (seu actual de la Diputació de Barcelona) i ja tenia al cap les pròximes grans

obres, la Casa Terradas i la fàbrica Casarmona (actual CaixaForum). Posteriorment, encara va construir la plaça d'Espanya i va ser un dels artífexs de l'Exposició Internacional de Barcelona, el 1929.

Tot i l'ample repertori, la Ruta del Modernisme reserva un espai per al Palau Quadras, un bon exemple de la llibertat creativa que tenien els arquitectes durant el Modernisme.

Fes un viatge en el temps des del cor del barri del Putxet

SARRIÀ - SANT GERVASI/ El barri del Putxet és avui part d'un districte i d'una ciutat bulliciosa, però hi va haver un temps en què era el lloc d'estiueig preferit de la burgesia catalana. Encara ara hi queden vestigis d'aquest passat i és divertit descobrir-los passejant per diferents carrers del barri.

Tot va començar a les acaballes del segle XIX, un temps en què els propietaris de la Barcelona industrial es van fer construir torres envoltades de jardins majestuosos amb una verdor que sobresortia entre els enreixats. Tot aquell ambient, i aquells diners, es poden sentir en veure les edificacions d'aquella època que encara queden a la zona a tocar del cor de l'antic Putxet. Algunes torres encara conserven un dels símbols d'aquella època, la torratxa, com la del número 21 del carrer de Cadis. Són antigues talaies que els propietaris es feien construir per poder veure el mar des de casa.

Si anem cap al carrer del Putxet, descobrirem una de les joies del barri, l'antiga finca de la família Bertran i Musitu, tan extensa que va ser coneguda durant molts anys com el "bosc Bertran".

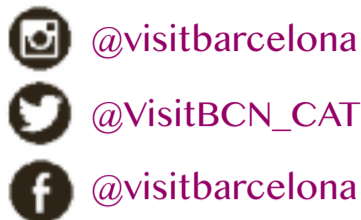
Foto: Ajuntament

Una casa molt racional al barri de Vallcarca

GRÀCIA/ La racionalitat també pot ser molt bonica, i la Casa Barangé (Pl. Mons, 4) és una bona mostra d'això. Aquesta casa cúbica dissenyada per Ricard Churruga és una veritable joia del racionalisme i un dels exponentes del Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura Contemporània, conegut popularment com el GATCPAC, un col·lectiu que va impulsar a Barcelona les idees d'avantguarda que Le Corbusier o l'Escola Bauhaus van popularitzar a Europa durant els anys trenta del segle XX.

Foto: Ajuntament

la Barcelona desconeguda

Una masia catalana tradicional que amaga un passat romà

Foto: Ajuntament

SANT ANDREU/ Ca l'Armera, també coneguda com a Can Ros o fins i tot com a Can Peguera, és un recordatori que Barcelona i Sant Andreu no han sigut sempre urbans i industrials. Els seus orígens es remunten al segle XVI, tot i que aquella primera edificació va ser enderrocada el 1714. L'edifici actual és posterior a aquella època, però gràcies a la seva bona conservació ens permet fer-nos una idea de com eren les grans masies que dominaven Barcelona abans de la Revolució Industrial.

La masia és un edifici de planta quadrada, obert als quatre vents, compost de planta baixa, planta pis i golfes. Hi trobem també un cos de galeries i una capella. A l'interior encara podem admirar la decoració original del segle XVIII, i s'hi conserven eines i paraments agrícoles de l'època. No només

és un dels darrers vestigis agrícoles de la ciutat, sinó que també és un dels llocs més apropiats per descobrir com era en realitat la Barcelona preindustrial.

SALVADA PER LA FAMÍLIA ROS

Ca l'Armera estava situada en un lloc estratègic, al camí que conduïa des d'Horta fins a Sant Martí de Provençals. Se la coneix com a Can Ros per un dels seus últims propietaris, Ignasi de Ros i de Puig, que la va convertir en punt de referència econòmic i social a Sant Andreu fins al 1952.

La família Ros és, a més, la responsable que avui encara puguem admirar la masia, perquè quan van vendre les setze hectàrees i mitja al Patronat dels Habitatges del Congrés Eucarístic, amb l'objectiu de construir-hi

habitatge obrer, van exigir que es respectés el perímetre de la masia.

En la nova urbanització de l'espai es van fer 2.729 habitatges i 258 locals comercials, però es va preservar l'edificació original.

ORÍGENS ROMANS

L'any 1955, durant unes obres al carrer Cardenal Tedeschini, al davant de la masia, es va descobrir que els seus orígens podrien ser encara més antics. Sota terra es van trobar unes sitges plenes de material ceràmic, que va ser identificat com a ibèric i romà. Això fa pensar que aquesta masia, que va ser un punt clau des del segle XVIII fins als anys cinquanta del segle XX, podria haver estat un punt de referència agrícola ja des de l'època en què els romans dominaven Barcelona.

Horta-Guinardó

La casa del Baró de Sant Lluís

La masia de Can Baró (Pl. Can Baró, 1-3), al vessant sud del turó de la Rovira, acull una escola de barri en un entorn dens i urbanitzat al Guinardó, però fa uns quants anys era una construcció aïllada que dominava els amplis terrenys adjacents. Parlem, com a mínim, de l'any 1674, la data que figura en una llinda de pedra a la façana de la masia i que ens recorda el passat de la finca.

És un mas de planta basilical i coronament en corba. Té tres plantes amb golfes. A la façana, simètrica, hi ha tres balcons al primer pis i tres finestres al segon. Blocs de pedra escairats decoren les obertures i sobresurten de la façana. A les golfes ja no queden les finestres originals. Al seu lloc hi ha un rellotge de sol que presideix la façana. L'edifici està catalogat com a bé amb elements d'interès.

URBANITZACIÓ DE CAN BARÓ

El nom de Can Baró li ve de finals del segle XVIII, quan el propietari, Josep Pascual de Pascali, va rebre el títol de baró de Sant Lluís, quan era ambaixador de l'Estat a Suïssa. La masia, la finca i l'entorn es van transformar definitivament pels volts del 1869, quan el propietari d'aleshores va engegar un projecte d'urbanització que va donar origen a l'actual barri al voltant del mas. Tots els terrenys del voltant van ser expropiats a favor de la Societat General d'Aigües de Barcelona.

Foto: Ajuntament

Una església, tres masies i molta memòria viva, tot al mateix parc

Foto: Ajuntament

SANT MARTÍ/ El parc de Sant Martí és un reducte de pau en un districte que va a cent per hora. També aporta un toc rústic i agrícola que s'agraeix, ara que tot sembla girar entorn de l'economia digital. Els tarongers i les oliveres són un recordatori del passat agrícola del barri, com també ho són les masies o fins i tot l'església de Sant Martí de Provençals, ubicada dins del recinte.

Però els veïns, particularment els més joves, coneixen el parc per la gran oferta d'activitats esportives i de lleure que es poden practicar al llarg de l'espai. Compta amb una plaça pavimentada on es pot jugar a pilota i diferents pistes públiques de jocs. Els visitants que busquen més tranquil·litat s'acostumen a refugiar vora l'estany i a les zones més ombrejades.

La vegetació del parc és prou abundant i molt variada, principalment mediterrània, i inclou àmplies zones de gespa i àrees ombrívols poblades d'arbres: xiprers, oms, pollanques i verns.

L'església de Sant Martí de Provençals és un vestigi del passat que dona fe de la llarga història d'aquest barri. De fet, el temple és una reconstrucció feta entre els segles XV i XVII, però els orígens de l'antiga vila són molt més antics.

Ca l'Arnó, Can Planas i Can Cadena, les tres masies que completen el conjunt, són ara equipaments públics al servei del barri: la primera és una ludoteca; la segona, un centre d'acolliment per a persones sense sostre; i la tercera, un centre agrícola que disposa d'un hort urbà i d'una granja.

Restauració | El Gremi, contra la nova norma dels quioscos

El Gremi de Restauració ha criticat la “competència deslleial” que implica deixar que els quioscos puguin vendre cafè i menjar envasat a partir de la modificació de la norma que ha fet el consistori per a aquests establiments, que té per objectiu diversificar la seva oferta.

Primera Jornada Internacional de Comerç Emblemàtic

PATRIMONI ▶ L'Ajuntament ha organitzat la primera Jornada Internacional de Comerç Emblemàtic en ciutats europees, que tindrà lloc el pròxim 7 de març a la Llotja de Mar.

L'esdeveniment neix amb l'objectiu de crear estratègies conjuntes entre la capital catalana i les ciutats de París, Roma i Lisboa per preservar el patrimoni comercial europeu. Per a fer-ho, el consistori ha organitzat taules rodones i ponències per reflexionar i debatre sobre la preservació i la promoció del comerç emblemàtic, un tipus de comerç que consideren “un valuós patrimoni cultural, comercial i històric per a Europa”.

EL PROGRAMA

Amb tot, l'acte comptarà amb la presència de ponents nacionals i internacionals referents en la matèria, així com la participació institucional del Parlament Europeu.

La jornada començarà amb una intervenció dels represen-

Queviures Múrria, un comerç emblemàtic de la ciutat. Foto: Ajuntament

tants polítics de les ciutats que formaran part de l'acte. A continuació, es podrà visitar una exposició sobre comerços emblemàtics. Durant el dia també es presentarà l'informe del grup europeu de treball sobre ciutats europees i comerç.

Les ponències tractaran el comerç emblemàtic al continent

i també les bones pràctiques en aquest tipus de negocis. Finalment, es reconeixerà la figura de Maya Ruíz Picasso.

La jornada estarà oberta a tothom qui hi vulgui anar, però la cita està especialment dirigida al teixit comercial de Barcelona i als establiments comercials emblemàtics.

Pròsper Puig, nou president de Barcelona Comerç

ENTITATS ▶ Pròsper Puig, el fins ara vicepresident primer de la Fundació Barcelona Comerç, ja és oficialment el nou president de l'entitat. Puig agafa el relleu de Salva Vendrell, que va deixar el seu lloc després de gairebé set anys per presidir el Gremi de Restauració.

Puig va ser nomenat president interí, quan Vendrell va deixar el càrrec, a l'espera de la trobada del patronat de l'entitat, que es va fer el 2 de febrer. En aquesta trobada s'havia de ratificar Puig a la presidència o ob-

rir un període de 15 dies durant el qual es podrien presentar candidatures alternatives. Durant la trobada, el patronat va ratificar el president interí com a nou líder de l'entitat amb la unanimitat de tots els assistents a la reunió.

Puig, en les seves primeres declaracions com a nou president de Barcelona Comerç, es va mostrar il·lusionat pel repte i va destacar la trajectòria de l'entitat en els últims temps, a més de remarcar que seguirà treballant “en la mateixa línia” que fins ara.

Pròsper Puig, nou president de Barcelona Comerç. Foto: Barcelona Comerç

Per a les dones atrapades en el tràfic de persones, la diferència entre la llibertat i l'esclavitud està en el teu suport.

Ajuda'ns a salvar les seves vides.

DONA ARA

AMB EL TEU SUPORT
PODEM RESCATAR A NOIES ATRAPADES
EN EL TRÀFIC DE PERSONES
I L'EXPLOTACIÓ SEXUAL

sonrisasdebombay.org

#rompeconlatrata

SONRISAS DE BOMBAY
TRANSFORMANDO FUTUROS

Foto: Alberto Lores / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:

ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 **Ayuda
en Acción**

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Barcelona vol ser la capital del comerç de proximitat

Foto: Ajuntament

d'un model de ciutat europea amb barris revitalitzats, capaços de preservar una manera de viure més sostenible i allunyar-se de la desertització comercial, que amenaça les ciutats europees.

Tot i que no hi ha una decisió oficial, la regidora de Comerç s'ha mostrat molt optimista

La Declaració Institucional aprovada pel Plenari del Consell Municipal manifesta el compromís de l'Ajuntament per continuar treballant, conjuntament amb els impulsors del sector comercial i amb altres institucions públiques i privades, perquè Barcelona sigui la primera ciutat que aculli la Capitalitat i que, alhora, esdevingui la seu de l'Oficina Tècnica del programa europeu.

La declaració també expressa la voluntat de donar a conèixer al món la qualitat, la innovació i la professionalització del comerç barceloní i de promoure, fomentar i enfortir el model comercial de cara al futur. Un model que es considera una peça clau per a la creació de riquesa i llocs de feina, per a la humanització de l'urbanisme, per generar convivència i seguretat i per vertebrar la mateixa ciutat.

Europa

El Parlament Europeu ha aprovat la proposta presentada per Barcelona Comerç i Vitriures d'Europe per crear la Capital Europea del Comerç de Proximitat. Ho ha fet en un acte solemne celebrat a Estrasburg, i el Plenari del Consell Municipal de Barcelona ha aprofitat l'avinentsa per demanar públicament que la ciutat sigui la primera seu d'aquesta

iniciativa. De moment, no hi ha una decisió oficial, tot i que la regidora de Comerç, Montserrat Ballarín, s'ha mostrat optimista sobre aquesta possibilitat.

Inspirada en la Capitalitat Europea de la Cultura, aquesta proposta busca que anualment una ciutat diferent aculli accions divulgatives per reivindicar la importància d'aquesta activitat. L'objectiu final és promoure el comerç al detall i local i contribuir a la conscienciació

col·lectiva de la seva importància econòmica i social en tots els països que formen la Unió Europea.

Els eurodiputats promotors de la iniciativa destaquen que la manca de comerç de proximitat pot contribuir a la degradació social, econòmica i física dels centres i districtes urbans i, fins i tot, desembocar en un cercle viciós de deteriorament de la seguretat. Per als impulsors, la Capitalitat contribuirà a assegurar la supervivència

Quatre mercats de Barcelona instal·len caixers automàtics com a prova pilot

Mercats

Des d'aquest mes, quatre mercats de Barcelona disposen d'un caixer automàtic per als usuaris que necessitin treure o ingressar diners al seu compte corrent. Es tracta d'una prova pilot de l'Ajuntament per combatre la desertització bancària, és a dir, la manca de caixers als carrers de la ciutat, i s'emmarca en un pla més ambiciós que preveu la instal·lació, abans de finals d'aquest any, de 161 caixers repartits pel territori.

Els mercats són un dels espais escollits per ubicar-hi els caixers, per la seva proximitat als veïns i als punts de trobada comercials. De moment, s'ha activat la prova pilot en quatre equipaments: el del Besòs, el

de Sants, La Llibertat i Sant Antoni. Durant un any es comprovarà el bon funcionament de la mesura i, si s'escau, s'ampliarà a altres emplaçaments.

La iniciativa és fruit d'un conveni entre l'Institut Municipal de Mercats i el Banc de Santander, que és qui aporta els terminals. Els aparells, a més, permeten l'ingrés d'efectiu als comerciants, que ja no hauran de sortir del mercat amb la recaptació a la butxaca. L'empresa també ha facilitat dispensadors que permeten el canvi de bitllets per monedes.

Segons l'Ajuntament, l'objectiu de l'acord és que el 100% dels barris tinguin accés als serveis financers, ja que, ara mateix, un terç de les persones més grans de 75 anys no poden utilitzar la banca electrònica.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Impulsant l'alimentació sostenible i responsable

Sostenibilitat

El passat 17 de gener, l'auditori del Parc Tecnològic de Barcelona Activa va acollir la primera trobada d'entitats beneficiàries del programa *Impulsem el que fas*, una línia d'ajuts per dinamitzar el teixit socioeconòmic dels barris i districtes que en sis anys ha injectat 17 milions d'euros en 807 projectes. En aquest procés han participat prop de 5.000 empreses i més de 20.000 persones, el 50% en risc d'exclusió social.

Molta gent va acostar-se a l'auditori per a la celebració, però les autèntiques protagonistes de l'acte van ser les 540 entitats impulsores de projectes dirigits a aconseguir un canvi de model de consum més responsable i garantir una alimentació sana, justa i sostenible a la ciutat. El resultat són 122

projectes finançats que han impulsat l'alimentació sostenible i el consum responsable a Barcelona.

Les entitats van aprofitar l'acte per fer una reflexió sobre la feina feta i valorar públicament la iniciativa, que ha permès teixir connexions amb altres entitats que tenen finalitats comunes. Un bon exemple n'és Keras Buti, una cooperativa de consum per a la distribució i venda de productes agroecològics i de proximitat que treballa per reconnectar Barcelona amb el parc agrari del Baix Llobregat i que gràcies al programa ha pogut impulsar un node de distribució al barri de la Marina i, finalment, obrir la botiga agroecològica i espai comunitari. Ho ha pogut fer gràcies als contactes fets a través d'*Impulsem el que fas* amb el teixit econòmic i social del barri.

Una altra entitat que va reivindicar-se va ser la cooperativa d'innovació social Tar-puna, que va voler fer èmfasi en el suport tècnic i l'acompanyament rebut al llarg de tot el procés. Els seus responsables també van destacar la bona acollida que reben les propostes innovadores, com la iniciativa que van presentar de gestió descentralitzada de la matèria orgànica.

La jornada també va servir per descobrir molts altres projectes, com les comunitats educatives i productores locals de l'Assemblea de Cooperació de la Pau a Sants, l'escola de consum conscient de l'espai ambiental, l'Aula Gastronòmica del Mercat de Sants, els tallers inclusius de Zero Waste Bcn, el Menjador de Ca la Rosa o la Xarxa Agroecològica de Menjadors Escolars de Catalunya, entre altres.

EN PRIMERA PERSONA

“Volem que el barceloní de tota la vida torni al Gòtic”

Joan Mach
Granja Dulcinea
(Petritxol, 2)

El propietari de la Granja Dulcinea (Petritxol, 2), establiment associat a Barna Centre, reivindica el comerç de proximitat i demana als barcelonins que no permetin que els turistes els prenguin les tradicions més nostrades, com la de passejar pel barri Gòtic i menjar-se una bona xocolata amb xurros en una granja històrica. El secret per aconseguir-ho és saber triar el millor moment, apunta.

Alguns diuen que el Gòtic està reservat als turistes.

En absolut. Nosaltres tenim clients molt fidels des de fa molt temps. I aquest any hem observat que torna a venir la gent jove, els de vint a trenta anys.

És una bona notícia.

Molt bona. Ara només falta que la resta de gent perdi la por de venir al centre.

Què diu, ara?

Sí, l'excusa que diuen és que més avall de plaça Catalunya no s'hi pot caminar... Però si ells abandonen, cada vegada hi haurà més turistes. Nosaltres reclamem que el barceloní de tota la vida torni a passejar-se pel Gòtic.

Una altra excusa són les cues per accedir als establiments.

El client nacional es concentra als caps de setmana i a les tardes, per això hi ha cues. Però si vens a la granja, per exemple, un dimarts a la tarda o un dissabte al matí, hi trobaràs lloc i hi estaràs perfectament. Només fa falta tenir una mica de picardia per saber quan hi has de venir.

Fotos: Ajuntament

Els comerços de 26 barris podran obrir 30 diumenges i festius enguany

Foto: Ajuntament

Calendari

La Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona han fet pública la llista definitiva de diumenges i dies festius que els comerços de la ciutat podran obrir al llarg d'aquest any. Els dies determinats corresponen a la campanya comercial de Nadal. Són els següents: el 8 de gener; l'1 i el 26 de novembre; i els dies 3, 6, 8, 10, 17, 24 i 31 de desembre.

A més, com a fruit de l'acord per ampliar la delimitació dels dies d'obertura en espais turístics, els establiments comercials que estan inclosos en la Zona de Gran Afluència Turística també podran aixecar la persiana 20 dies entre el 15 de maig i el

15 de setembre. Així ho recull l'acord per ampliar la delimitació i els dies d'obertura comercial en aquesta zona de la ciutat, que també va acompanyat d'un acord social. Aquesta àrea inclou els barris més turístics de Ciutat Vella, l'Eixample o Sant Martí, però també Sants, Hostafrancs, el Poblesec, les Corts, Sant Gervasi-Galvany, el Putxet i el Farró, Vallcarca, el Baix Guinardó o el Poblenou. En aquestes zones, els comerços podran obrir també el 21 i el 28 de maig; els dies 4, 5, 11, 18, 24 i 25 de juny; el 2, 9, 16, 23 i 30 de juliol; els dies 6, 13, 15, 20 i 27 d'agost; i el 3 i el 10 de setembre.

En total, doncs, els establiments comercials de 26 barris de Barcelona podran obrir 30 diumenges i dies festius durant aquest any 2023.

El destí de Josu Rodríguez

» L'exjugador del CE Júpiter lluita per assolir l'ascens a la Segona RFEF amb la UE Sant Andreu
 » "Mai m'hauria imaginat que tornaria al club on he estat millor en l'àmbit amateur", confessa, orgullós

Toni Delgado
EL POBLENOU

"Quan entro al camp, em transformo: només vull guanyar i ajudar l'equip al màxim. Al final de quasi cada partit acabo demanant disculpes al col·lectiu arbitral perquè soc molt pesat. M'han tret moltes targetes grogues per protestar perquè em costa controlar les emocions. És la meua manera de competir", reconeix Josu Rodríguez (Barcelona, 1990), davanter de la UE Sant Andreu.

Coach i amb un màster en Psicologia Esportiva, coneix perfectament diferents tècniques per relaxar-se en "moments de tensió absoluta", com ara comptar fins a cinc, cordar-se les botes o pactar una paraula clau amb qui dirigeixi l'equip o algun company perquè la pronuncin quan el vegin nerviós. "A vegades cap rutina és efectiva perquè les emocions no són una ciència. A poc a poc, les controlo millor, però no prou, és clar", afegix Rodríguez, sempre autocrític i ambiciós.

Fora dels terrenys de joc no té "la mala llet" de quan competeix. Mai, però, deixa de ser sincer ni de dir les coses bones i dolentes a la cara, i li encanta ser agraït amb qui l'ha fet créixer, com ara Xavi Lucas, el psicòleg del primer equip del CE Europa en el primer curs de Rodríguez amb els grans.

Cada dijous el jugador entrava al despatx de Lucas "fotut i cabrejat" perquè no jugava gens. Només ho va fer uns 57

minuts en tota la temporada. "Amb el temps, vaig adonar-me de com van ser de productives les xerrades. El salt de juvenil a Tercera Divisió sempre és difícil i abans el nivell era més alt", enraona l'entrevistat, que recorda que la seva primera pilota era "blanca i molt dura, i de la marca Tango [d'Adidas]".

Amb cinc anys els pares van apuntar al barceloní a l'Escola de Futbol del CE Europa, l'entitat on es va formar. Fins a cadet de segon any jugava de lateral i el seu primer any de juvenil el va dirigir Marc Fernández, que va començar a posar-lo de mitjapunta i extrem.

ELS DUBTES

Malgrat que Rodríguez era un dels cinc o sis jugadors que havien pujat al juvenil, el curs anterior no havia tingut molt de protagonisme al cadet A i dubtava sobre el seu futur al futbol. L'entrenador li va assegurar que, si feia les coses que havia de fer, com no perdre tantes pilotes als entrenaments i deixar-se l'ànima, arribaria a Segona B o a Tercera Divisió.

"Jo no m'ho creia i el temps li ha donat la raó al bo d'en Marc Fernández. Si parlessis amb tots els meus companys d'aquell juvenil C del CE Europa, segur que et dirien que el seu millor any de formació va ser amb el Marc i el Dídac, l'ajudant i preparador físic. Bé, tots dos són preparadors físics", relata el davanter.

Com que necessitava jugar i créixer, després del CE Europa, on més tard tornaria per ser entrenador del futbol base, va fitxar pel

Josu Rodríguez celebrant un gol. Foto: Judit Andreu/UE Sant Andreu

CD Masnou de Claudio Festa: "Vam salvar la categoria a falta de dues jornades i vaig jugar molt. Una experiència enriquidora".

"El destí s'ha portat molt bé amb mi perquè tinc una família increïble i he pogut jugar en algunes de les entitats més importants de Barcelona. Mai m'hauria imaginat que tornaria al club on he estat millor en l'àmbit amateur", confessa Rodríguez, que compagina la coordinació d'activitats extraescolars i de menjador del Col·legi Montserrat, a Sarrià, amb la seva tercera etapa a la UE Sant Andreu.

A la primera va competir dos anys a Segona B, amb una temporada inicial amb protagonisme, aixecant la Copa Federació i amb la classificació per a la Copa del Rei, i una altra amb me-

nys confiança dels entrenadors [primer Patxi Salinas i després Martí Cifuentes] "segurament perquè jo feia algunes coses malament o no els agradava la meua manera de jugar".

Com que la UE Sant Andreu no el va voler renovar, el davanter va fitxar pel Cerdanyola FC de Toni Carrillo, "un bon entrenador que és sincer i que vol que milloris". "A la primera volta ens va costar i la segona va ser excel·lent", recorda. Aquell curs Rodríguez havia estat també coordinador de futbol 7 del CE Júpiter, on la següent temporada va compaginar aquesta funció amb la de jugador: "Malgrat gaudir molt i ser el meu millor any en gols i assistències, vaig acabar el curs esgotat perquè em passava al club

des de les 4 de la tarda fins a les 11 de la nit. No desconnectava".

L'entrevistat necessitava un repte nou i va tornar a l'FC Vilafranca, amb el qual va jugar els play-offs, i després ja va començar el seu segon període a la UE Sant Andreu, on guanyaria la Copa Catalunya: "Vam intentar pujar a Segona B tres cursos i, com que no vam aconseguir l'objectiu col·lectiu i personal, vaig decidir continuar el meu camí al Terrassa FC, amb un ascens a Segona RFEF [Tercera Divisió] i jugant a la Copa del Rei contra el Valencia CF".

Amb la UE Sant Andreu ha jugat dues eliminatòries de Copa contra l'Atlético de Madrid, quan eren a doble partit [ara només ho són les semifinals] i l'equip més modest podia "xalar de les instal·lacions i l'estadi d'un club professional". "Poder jugar al Calderón i al Wanda Metropolitano, un any després que s'inaugurés i el curs que va ser meu de la final de la Champions, és una experiència que mai oblidaré", confessa Rodríguez, que a la UESA, entre altres funcions, també ha estat coordinador de futbol 7. Al Cerdanyola FC va ser coordinador de torneigs de futbol 7 i futbol 11, i de formació d'entrenadors i entrenadores.

En la seva tercera etapa a la UE Sant Andreu somia i lluita per l'ascens a Segona RFEF sota la direcció de Xavi Molist, que "sap com tocar la fibra de cada jugador, tot i que és molt difícil". "Al final som 22 persones amb caràcters i emocions diferents", conclou Rodríguez.

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
 Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
 info@protectorabcn.es

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

Anglada Camarasa

El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) defensa que Hermin Anglada Camarasa (Barcelona, 1871-Port de Pollença, 1959) va ser "l'artista català amb més projecció internacional entre Marià Fortuny i Joan Miró". És per això que el museu ha creat l'exposició *Anglada Camarasa. L'arxiu premeditat*, després que la seva família hi hagi donat el seu arxiu personal coincidint amb el 150è aniversari del seu naixement. Segons l'organització, la mostra (que es podrà visitar fins al 7 de maig) permet que el públic conegui el procés creatiu i la rellevància d'Anglada Camarasa.

Famosos

Dua Lipa (Londres, 1995) és una enamorada de Barcelona i de Catalunya i, especialment, de la nostra gastronomia. Ja ens ho va fer saber a principis de l'estiu passat, coincidint amb els dos concerts que va oferir a la capital catalana, i ens ho ha confirmat ara. "He passat uns dies a Barcelona i Catalunya, anant als meus restaurants preferits, fent nous amics i coneixent alguns dels meus productors de vi natural preferits. Un veritable plaer poder conèixer les persones meravelloses i el procés que hi ha darrere del vi que m'encanta gaudir i compartir amb la gent". Aquesta és la piulada que la cantant va fer el passat 8 de febrer a Twitter, acompanyada de quatre imatges que acreditaven la seva visita gastronòmica. A més, l'artista britànica d'origen kosovar també va aprendre a beure amb porró a casa nostra. *Una di noi*.

La fitxa

QUI ÉS?

D U A L I P A

ÉS FAMOSA PER...

Ser una cantant d'èxit mundial
És una de les artistes més escoltades actualment

QUÈ HA FET?

Gaudir de la gastronomia catalana
Ha presumit de visitar casa nostra per menjar i beure

A LES XARXES...

Catalana d'adopció
Els usuaris catalans ja se l'estimen com si fos una més

Llibres

Solastàlgia
Ada Castells

La Sara és una Quixot empàtxada de lectures apocalíptiques i, arran d'unes inundacions extremes a Barcelona, decideix fugir cap a l'Empordà. A l'expedició l'acompanyen un marit que exporta pollastres al Brasil, una filla adolescent que vol un gos i una tieta excèntrica que no hi toca gaire. L'objectiu és refundar l'edat mitjana amb tecnologia del segle XXI.

Teatre

Solstici
Agustí Franch

L'Anna és prostituta i pateix anorèxia des d'adolescent. L'arribada d'un client que no vol sexe amb ella despertarà el monstre que la turmenta. El Ginés treballa maquillant cadàvers. La seva relació amb la mort va començar des de ben petit, igual que el seu contacte amb la depressió. Tots dos lluiten contra la soledat.

Al Teatre Gaudí de Barcelona.

Música

Confit
Boom Boom Fighters & Cookah P

Confit (Propaganda pel fet) és el segon disc de Boom Boom Fighters & Cookah P, un projecte nascut el 2021 a cavall entre Girona i Mataró. Els tres artistes que l'integren -Oriol Pujades "Cookah P", Joan Fité i Tomàs Sánchez- ofereixen una proposta innovadora per al panorama musical català, que combina el reggae dels vuitanta amb el dancehall dels noranta.

Pelis i sèries

La niña de la comunión
Víctor García

Ens trobem a finals dels vuitanta, en un poble indeterminat. La Sara acaba d'arribar al municipi i no troba el seu lloc. La seva millor amiga és la Rebe, molt més extravertida. Una nit van a una discoteca, es droguen i, tornant cap a casa, troben una nina vestida de comunión. Així comença el malson. *La niña de la comunión* és una pel·lícula del barceloní Víctor García.

ESTILS DE VIDA

Plantar arbres millora la salut

Foto: Freepik

i URBANISME

Un estudi liderat per l'Institut de Salut Global de Barcelona revela que més del 4% de les morts que es produeixen en ciutats europees durant els mesos d'estiu són conseqüència de les illes de calor urbanes, és a dir, de la diferència de temperatura que es produeix a causa de la combinació de poca vegetació, densitat de població alta i superfícies com l'asfalt. L'estudi, publicat a *The Lancet*, també analitza l'efecte dels arbres sobre la temperatura. La conclusió és que un terç de les morts vinculades a les illes de calor podrien evitar-se si aconseguim ampliar fins a un 30% la cobertura arbòria en ciutats com Barcelona, Madrid, València o Bilbao.

De la mateixa manera que els arbres poden contribuir a reduir la mortalitat, també ajuden a créixer. Un altre estudi, també d'ISGlobal i publicat a la revista *Environment International*, revela que l'exposició materna a entorns naturals afavoreix un creixement fetal saludable. En concret, la proximitat a espais verds s'associa a un pes superior en néixer i en menors probabilitats de tenir un nadó petit per a l'edat gestacional. Aquesta és una altra bona raó per plantar arbres a la ciutat.

Les claus .....

ILLES DE CALOR

La combinació de poca vegetació, molta població i asfalt provoca la creació d'illes de calor urbanes

ARBRES

Augmentar un 30% l'arbrat a les ciutats reduiria un terç de les morts a conseqüència de les altes temperatures

EXPOSICIÓ

L'exposició continuada a la calor està associada amb mortalitat prematura i malalties cardiovasculars

NADONS

Les mares que viuen en entorns més verds tenen més probabilitats de tenir nadons amb més pes

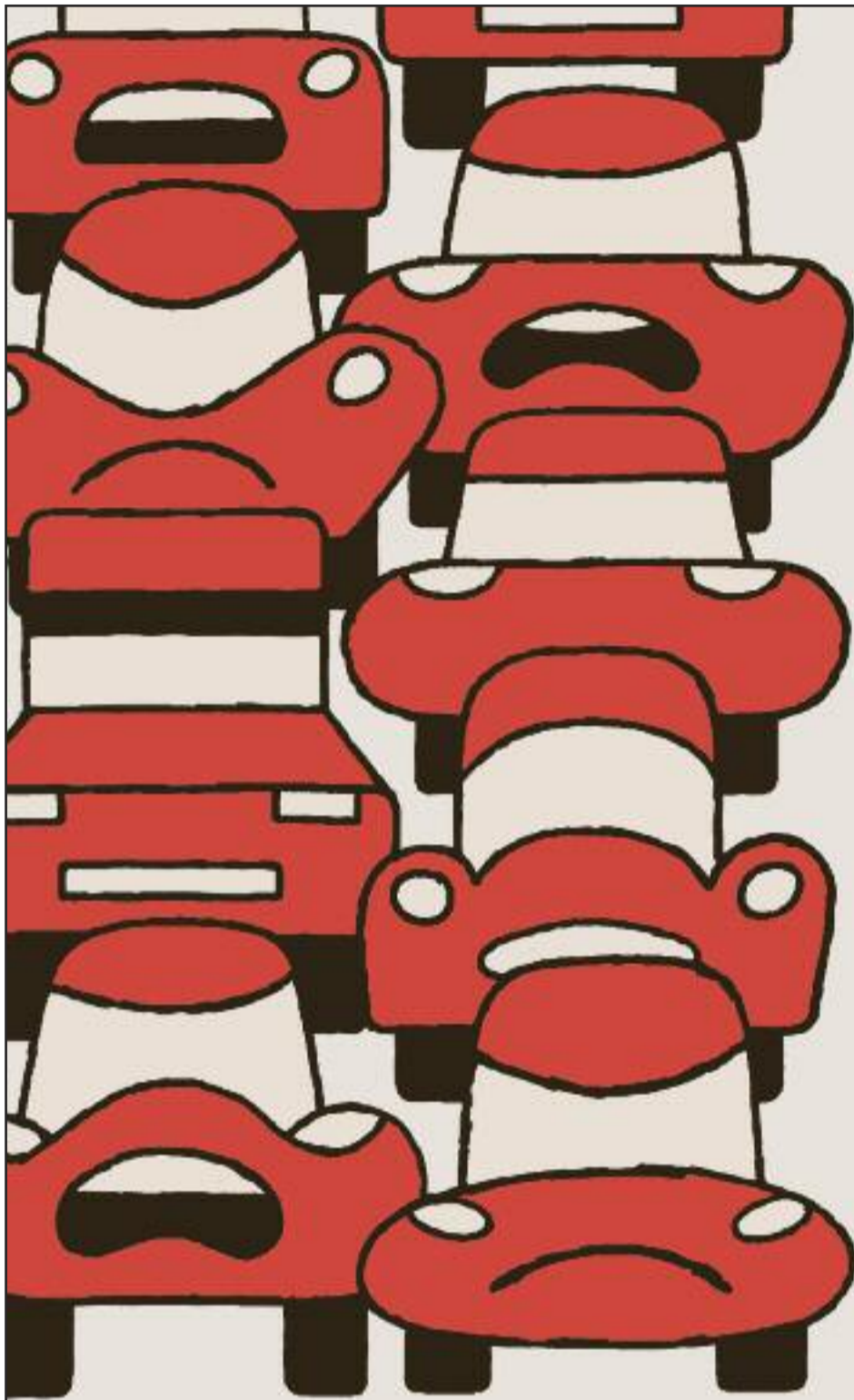
Foto: Freepik

Identificar-los
amb **XIP i XAPA**
és la teva obligació

i en cas de pèrdua,
**pot ser la seva
salvació!**

Millor amb transport públic.

Desplaça't per la ciutat
en bus i metro, el transport
més integrat i més sostenible.

tmb.cat

BARCELONA't
amb TMB